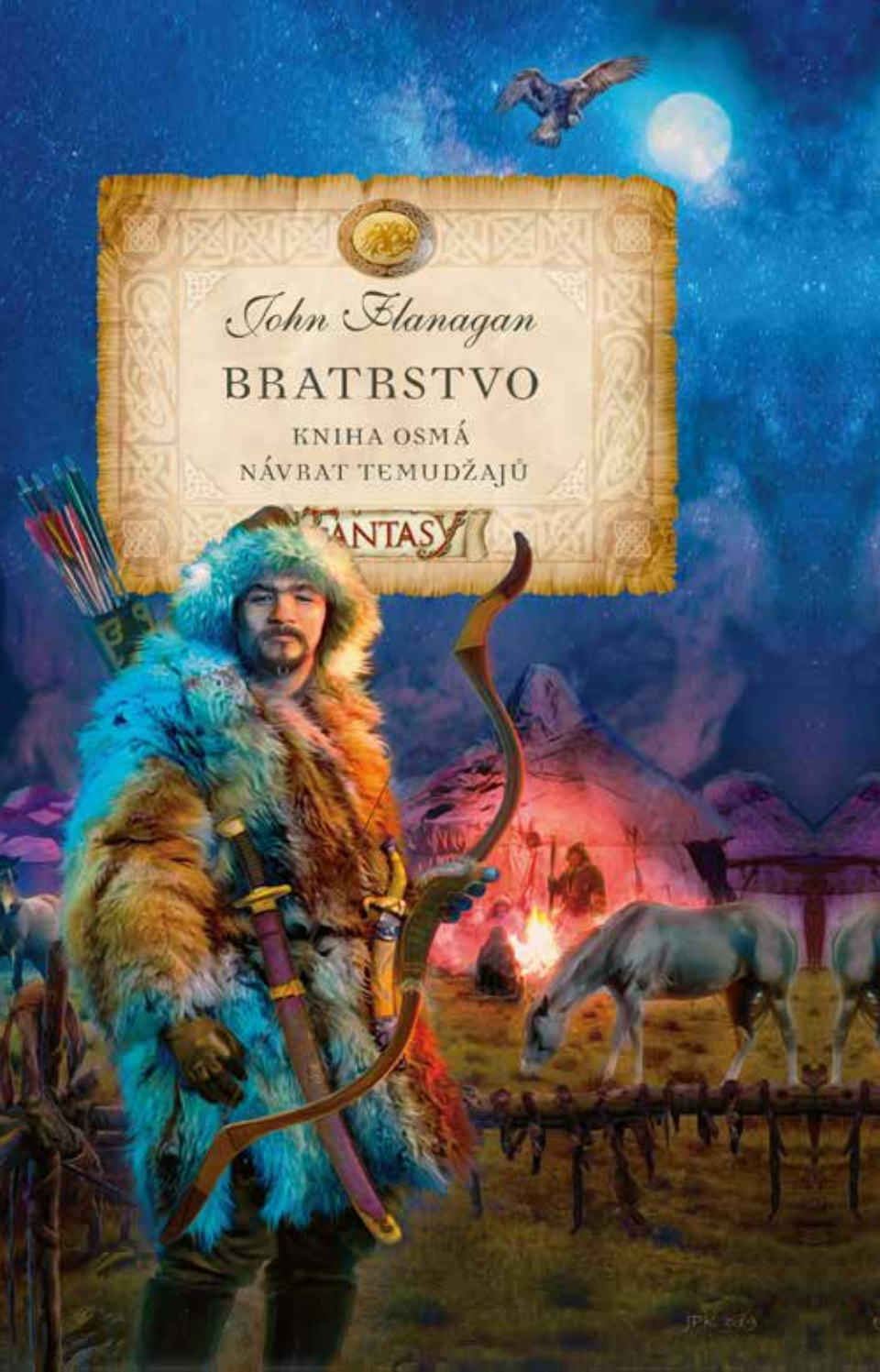

John Flanagan

BRATRSTVO

KNIHA OSMÁ
NÁVRAT TEMUDŽAJŮ

FANTASY

BRATRSTVO
KNIHA OSMÁ
NÁVRAT TEMUDŽAJŮ

Vyšlo také v tištěné verzi

EGMONT

Objednat můžete na

www.egmont.cz

www.albatrosmedia.cz

John Flanagan

Bratrstvo, kniha osmá – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

John Flanagan

BRATRSTVO

KNIHA OSMÁ
NÁVRAT TEMUDŽAJŮ

FANTASY

VYSVĚTLENÍ NÁMOŘNICKÝCH VÝRAZŮ

Protože se v této knize setkáte s plachetními loděmi, říkal jsem si, že by nebylo od věci vysvětlit některé námořnické výrazy, které se v příběhu objeví.

Nemějte strach, nehodlám vás utopit v moři technických podrobností (abych použil vodní přirovnání). Určitě pochopíte, o co jde, i pokud toho o mořeplavbě moc nevíte. Má-li příběh působit realisticky, jisté množství námořnických výrazů je ovšem nezbytné.

Tak jdeme na to – a je celkem jedno, v jakém pořadí to vezmeme.

Příd', přední část lodi.

Zád', zadní část lodi.

Levobok a pravobok, levá a pravá strana lodi, pokud se díváte směrem k přídi. Pravoboku se říká také „kormidelní paluba“ (nebo kormidelní strana). Kormidelní veslo je vždy umístěno na pravé straně lodi. Když tedy

loď vpluje do přístavu, zakotví levou stranou k přístavní hrázi, aby nepoškodila kormidelní veslo. Vstup na loď pro posádku a cestující se nachází také vždy na levoboku.

Podélné (předozadní) oplachtění, uspořádání plachet, při němž jsou plachty umístěny podél trupu lodi.

Trup, tělo lodi.

Kýl, páteř lodi.

Vaz, dřevěný oblouk vytvářející křivku přídě nebo zádě. Jsou k němu připojeny všechny boční prvky lodního trupu. Přednímu vazu se říká také **klounovec**, zadnímu vazu **kormovec**.

Klounovcový nájezdník, nejnižší místo přídě, kde se stýká lodní kýl s klounovcem.

Kormidelní veslo, veslo sloužící k ovládání směru lodi. Nachází se na zádi na pravoboku lodi.

Kormidelní páka, rukojeť kormidelního vesla.

Plovoucí kotva, zařízení sloužící ke zpomalení pohybu lodi unášené větrem. Často se jedná o plátěný plovák – podlouhlý plátěný kužel, který je na jednom konci uzavřený a na druhém otevřený – nebo dva trámy svázané do kříže. Plovoucí kotva se vyvěsí z přídě a vzniklý odpor zpomalí pohyb lodi po hladině.

Stěžeň, sloup, na který se zavěšují plachty.

Ráhno, dřevěná tyč, která se vytahuje na stěžeň a nese plachtu.

Štítnice, část lodního boku vyčnívající nad palubu.

Okrajník, horní okraj štítnice.

Palubní odtoky, otvory ve štítnici, jejichž úkolem je odvádět vodu, která se dostane na palubu.

Ovíjecí kolíky, dřevěné kolíky sloužící k upevnění lana.

Vidlice, úchyt pro veslo.

Vějička, dlouhý praporek, který ukazuje směr větru.

Křížování (plavba na přední vítr), technika plavby, při které měníte směr ze strany na stranu a plujete proti větru. Pokud vane vítr ze severu a vy chcete plout na severovýchod, obrátíte loď na severovýchod a budete pokračovat v plavbě tímto směrem. Pokud však vane vítr ze severu a vy chcete plout přímo na sever, musíte provést řadu krátkých obrátů, kličkovat ze strany na stranu a pomalu postupovat k severu. Této technice se říká také **stoupání** proti větru.

Obracení přes zád', technika změny směru. Když loď křížuje, obrací se proti větru, aby změnila směr. Když se obrací přes zád', otáčí se po větru, pohybuje se po mnohem širším oblouku a do plachet se jí opírá vítr, který ji při obratu pohání. Pro vlčí lodě to byl bezpečnější způsob změny směru.

Na boční vítr, technika plavby, při které vane vítr z boku lodi.

Na zadní vítr, technika plavby, při které vane vítr od zádi.

Podkasání plachty, svinutí části plachty a její upevnění k ráhnu, aby se zmenšila její plocha. Provádí se za silného větru, aby se předešlo poškození stěžně a plachty.

Seřízení plachty, upravení plachty do co nejvýhodnějšího úhlu.

Zdvihací lano, provaz, pomocí něhož se vytahuje ráhno na stěžeň.

Stěh, silné lano, které zajišťuje stěžeň. Přední a zadní stěh jsou silná lana vedoucí od vrcholu stěžně k přídi a zádi.

Stěžňová lana, silná lana, která jsou natažená z vrcholu stěžně k boku lodi a zajišťují stěžeň.

Plachetní lana, provazy, které se používají k seřizování plachty, jejímu vytahování, spouštění a natáčení podle síly a směru větru. V případě nouze může být vydán rozkaz „spustit plachetní lana“. Plachetní lana se uvolní, plachta se spustí a loď zastaví.

Takeláž, všechny stěžně, plachty, ráhna a lana sloužící k ovládání lodi.

Kurs, směr plavby.

Snos, odchýlení lodi od směru plavby kvůli větru nebo proudu.

Závětrí lodi, opačná strana lodi než ta, do které se opírá vítr.

Návětrné pobřeží, pobřeží nacházející se po větru od lodi.

Vítr k tomuto pobřeží zanáší loď – pro plachetnici je to nebezpečná situace.

Kontra, záběr veslem nebo pádlem proti běžnému směru plavby.

Ted' už znáte všechny námořnické výrazy, které budete potřebovat. Vítejte na palubě světa Bratrstva!

John Flanagan

ČÁST PRVNÍ

PEVNOST RAGNAK

KAPITOLA PRVNÍ

Čím víc se blížili k hraniční pevnosti, tím bylo údolí užší. Strmé, téměř kolmé stěny se tyčily vysoko nad nimi a bránily slunečním paprskům, ačkoli se blížilo poledne. Dno údolí spočívalo ve stínu. Slunce se tam dostalo jen na pár hodin denně, a proto tu ještě ležela silná, hluboká vrstva sněhu, i když do jara už zbývalo jen pár týdnů.

Navzdory sněhu se malá skupinka pohybovala rychleji, když dosáhla vrcholu prudkého stoupání, jež vedlo do průsmyku, a teď šla opět po rovině.

Skupinka s sebou měla dva dvoukolové vozíky, každý tažený jedním malým, podsaditým koníkem. Na vozících bylo úhledně naskládané nařezané dřevo, a když už měly prudký kopec za sebou, vezla se na nich většina bratrstva Volavek. Jeho členové si posedali na volná místa mezi prkna a trámy.

Hal se Stigem jeli na jezdeckých koních a vedli celou skupinu. Jezdectví bylo pro oba vůdce Volavek nová dovednost. Stig rozhodl, že by se jí měli naučit.

„Koneckonců,“ řekl svému skirlovi, „pořád se ocitáme na místech, kde se od nás *čeká*, že budeme jezdit. Tak bychom se to měli naučit. Ušetříme si tím spoustu chození.“

Hal souhlasil, Stig se porozhlédl po okolí a sehnal dva koně. Zachránil je před životem tažných zvířat a udělal z nich jezdecké koně. Byla to velmi klidná malá zvířata, tichá a poddajná. Vůbec se nepodobala divokým válečným koním nebo rychlým, štíhlonohým aridancům z pouště na jihu. Zato však vezla oba jezdce bez protestů – i Barney, který musel nést mohutného Stiga. V případě potřeby bylo možné oba koně pobídnout do pomalého cvalu, v extrémních případech i do neohrabaného trysku.

Jakmile Stig sehnal koně, najal Hal jednoho z araluenských lukostřelců, který se v koních vyznal, aby je naučil základy jezdectví. Přetrpěli si nutné pády, modřiny a drobná zranění a stali se z nich poměrně slušní jezdci. Byli to přece jen zdatní a obratní mladí muži s dobrým smyslem pro rovnováhu a rytmus, což potřebovali, aby svůj pohyb sladili s krokem koně.

Až na jednu výjimku.

„Nemám rád klus,“ prohlásil Hal. „Vždycky jdu dolů, a když kůň jde nahoru. Je to nepřirozený způsob cestování a bolestivý.“

Jeho araluenský učitel, který uměl při klusu vysedat naprosto instinktivně a neměl tušení, jak to má někoho naučit, našel snadné řešení.

„Tak klusem nejezdí,“ řekl mladému skirlovi. „Když spěcháš, jeď cvałem nebo tryskem. Když ne, jdi krokem.“

To Halovi přišlo rozumné a od té doby klus ignoroval. Občas, když viděl Stiga, jak ladně vysedá, když je Barney v klusu, pocítil bodnutí žárlivosti. Lákalo ho zeptat se Stiga,

jak to dělá, ale nechťelo se mu přiznávat svou vlastní nedostatečnost.

„Raději neklušu,“ říkával s čelistí tvrdohlavě zatátou, kdykoli na to přišla řeč.

Zato Thorn se raději jíždě na koni obloukem vyhýbal, i když mu Stig nabízel, že mu sežene koně.

„Já koním nevěřím,“ řekl Thorn a podezřívavě zíral na dva malé podsadité koníky, na nichž jezdili jeho přátelé. „I ti malí jsou několiknásobně těžší než já. Mají velké zuby a kopyta tvrdá jako kyj. A jsou záludní.“

„Záludní?“ podivil se Hal a láskyplně pohladil heboučkový nos svého koně Jakea. „Jsou dokonale spolehliví.“

„Možná pro tebe,“ odpověděl Thorn temně. „Pro mě ne. Ty velké zuby by mi klidně ukously pár prstů – a já mám už jen jednu ruku.“

A pravda je, že Barney a Jake cítili Thornovu nedůvěru a nelibost a reagovali podobně. Když se Thorn přiblížil k Barneymu zazadu moc blízko, koník často vyhodil kopyty a snažil se ho kopnout. A Jake několikrát vyrazil hlavou jako had a bolestivě Thorna kousl do ramene. S mazaností svého plemene to ale nedělali *pokaždé*, když se k nim Thorn přiblížil. Nechali ho ukolébat do falešného pocitu bezpečí, a pak ho bez varování znovu kopli nebo kousli.

I teď, když starý mořský vlk odhodlaně krácel vedle nich ve sněhu, se Jake snažil nenápadně přikrást blíž a odhadoval přitom vzdálenost mezi svými zuby a odrbanou, záplatovanou ovčí vestou, která zakrývala Thornovo rameno – to bylo Jakeovo oblíbené místo ke kousání. Hal věděl, co má jeho kůň v plánu, a tak trhnul otěžemi proti jeho krku a zatlačil mu pravým kolenem do boku, čímž koně dostal od Thorna dál.

Thorn si toho pohybu všiml, stejně jako Jakeova rozhořčeného trhnutí hlavou, když byly jeho plány zmařeny.

„Vidíte?“ řekl. „Říkám vám, že se těmhle zvířatům nedá věřit.“

Stig cítil, že se Thorn chce pustit do další přednášky o zlovolnosti koňského druhu, a tak rychle změnil téma hovoru.

„Co to vlastně do Eraka vjelo?“ zeptal se Hala. „Je to něco vážného, nebo se nám na stáří trochu pomátl?“

Hal se zazubil. „Zkus se o tom ‚stáří‘ zmínit před ním. Nejspíš tě praští po hlavě tou velkou holí se stříbrnou hlavicí, kterou teď nosí.“ Odmlčel se, a pak odpověděl na otázku. „Ne. Doslechl se, že Temudžajové čenichají kolem hranice.“

„To dělají pořád,“ řekl Stig přezíravě.

Ale Hal zavrtěl hlavou. „Dělají to teď mnohem častěji než obvykle,“ řekl. „Proto Erak chce, aby Lydia provedla průzkum za hranicí, zatímco my prověříme tu pevnost.“

Jejich loď byla během zimních měsíců na souši kvůli opravám a údržbě, takže Volavky měly dostatek času. Erak, oberjarl Skandijců, si povolal Hala do svého sídla uprostřed Hallasholmu. Mladý bojovník patřil k Erakovým nejdůvěryhodnějším skirlům. Hal vedl elitní skupinu bojovníků, která tvořila jeho posádku, ale Erak věděl, že Hal je mnohem víc než jen statečný válečník. Byl chytrý, což řada kapitánů vlčích lodí nebyla. Dokázal zhodnotit situaci všímavým a bystrým pohledem, a právě to Erak v tomto případě potřeboval.

„Jeďte se podívat na hraniční pevnost,“ nařídil mladému muži. „Přesvědčte se, že je zajištěná proti útoku. A zjistěte, jestli není způsob, jak ji zabezpečit ještě lépe.“

Pevnost Ragnak bránila Hadí průsmyk, úzký průchod na rozhraní Skandie, Teutlandu a Temudžajska. Průsmyk byl jedinou použitelnou cestou dolů z hor s přístupem k rovnému skandijskému pobřeží. Hal se přesunul k velké mapě na zdi Erakova sídla a studoval průsmyk a pevnost. Věděl, že stěny průsmyku jsou strmé a pevnost je umístěna tam, kde se k sobě přibližují a zužují průsmyk jen na dvacet kroků.

„Máte tam lukostřelce?“ zeptal se.

Erak přikývl. „Patnáct. Měním je každé tři týdny společně se zbytkem posádky – třiceti muži. Tam nahoře je zima a nouze o všechno, nemůžu je tam nechat o moc déle – ačkoli v zimě je občas těžké, aby se tam střídající posádka dostala.“

Od temudžajského pokusu o obsazení země, ke kterému došlo už před lety, dostávala Skandie od svého spojence, Araluenského království, jednotku sta lukostřelců ročně.

Lukostřelci kompenzovali nerovnováhu mezi skandijskými bojovníky ozbrojenými sekerami, oštěpy a meči a temudžajskými lukostřelci na koních. Umožňovali Skandijcům bojovat palbou proti palbě, zejména pokud byli usazení na zabezpečené pozici, jakou byla například hraniční pevnost.

„Uvažoval jsem,“ řekl Hal pomalu, „že bychom mohli umístit dvojici drtičů na každou stranu útesů – sem a sem.“ Ukázal na jednu i druhou stěnu za pevností. „To by temudžajským jezdcům přichystalo nepěkné překvapení, kdyby se rozhodli zaútočit.“

„Drtiče?“ zeptal se Erak. „Myslíš tu obří kuši, kterou máš na přídi?“

Hal přikývl. „Mohli bychom postavit střelecké plošinky v půli útesu. Pak bychom mohli pokrýt přístupové cesty k pevnosti dřív, než se Temudžajové vůbec dostanou na dostřel.“

„To je dobrý nápad,“ řekl Erak a uvědomil si, že právě proto si k tomuto úkolu vybral Hala. Mladý muž byl schopný přijít s novými a nečekanými nápady, jako byl třeba tento. Erak si dokázal představit, jak velké posílení obranných prvků pevnosti budou dvě masivní kuše znamenat.

„Hned se do toho pustím,“ řekl Hal a ustoupil od mapy. „Postavím je tady, pak je rozeberu k přepravě a znovu je sestavím, až budou plošiny hotové. Budu potřebovat řezivo na stavbu těch plošin.“

Erak pokrčil rameny. „Tam nahoře je spousta stromů.“

Ale Hal zavrtěl hlavou. „Trvalo by dlouho, než bychom porazili stromy a nařezali z nich trámy a prkna. Lepší bude, když si dovezeme všechno potřebné s sebou. Pár vozíků tažených koňmi přes průsmyk nějak dostaneme. Navíc nechceme Temudžajům dát najevo, že posilujeme obranu. Pokud plánují útok, mohli by se rozhodnout urychlit ho.“

„To je pravda. Udělej to, jak říkáš. A když tak o tom přemýšlím, mohl bys tu vaši holku poslat na výzvědy přes hranice, aby zjistila, jestli se tam neshromažďuje temudžajské vojsko.“

Oba věděli, že Lydia, jediná ženská příslušnice bratrstva Volavky, je zkušená vyzvědačka. Dokázala by překročit hranice a dostat se na temudžajské území, aniž by ji nepřítel uviděl či uslyšel. Hal neměl proti tomuto návrhu žádné námitky.

„Raději bude dělat tohle, než stavět plošinky,“ řekl na rozloučenou a odešel ze sídla sehnat nářadí a vybavení.

„A co si myslíš ty?“ zeptal se Stig. „Chystají se Temudžajové k další invazi?“

Temudžajové byli bojovná, kočovná rasa žijící za horami východně od Skandie. Kráčeli po cestě dobývání a nadvlády a už dlouho žárlivým, nepřátelským okem obhlíželi bohaté země západu – Galiku, Teutland, a dokonce i Araluen. Jenže předtím, než by mohli rozšířit svůj vliv až tam, museli by dobýt Skandii a ovládnout její loď. Před několika lety podnikli proti Skandijcům přímý útok a probili se přes horský průsmyk až k úzké pobřežní pláni u Hallasholmu. Skandijci je s pomocí malé araluenské jednotky rychle vycvičených lukostřelců odrazili. V poslední době obrátili Temudžajové svou pozornost jinam, dobývali a plenili země na východě. Ale pořád se vraceli ke skandijské hranici, k místu své jediné porážky, a zkoušeli pevnost obrany v Hadím průsmyku, kudy se jim kdysi povedlo proniknout.

Byli to krutí a nelítostní nepřátelé: podsadití, houževnatí bojovníci, zkušení jezdci a skvělí lukostřelci, střelící z hřbetu koně ze svých krátkých zakřivených luků. Jejich armáda byla velmi pohyblivá a generálové schopní a vynalézaví. Stručně řečeno, byli to obávaní nepřátelé.

Přítomnost Temudžajů, která představovala dlouhodobé ohrožení bezpečí Skandie a jejího lidu, byla pro Hala a jeho vrstevníky každodenní skutečností. Halova generace vyrůstala s velmi dobrým povědomím o Temudžajích

a jejich agresivnímu postoji vůči Skandii. Bylo potřeba mít se před nimi na pozoru a být neustále připraven. Temudžajové byli hrozbou, již nešlo ignorovat. Pokud by vycítili nějaké oslabení ve skandijské bojeschopnosti, okamžitě by se přihnali z hor jako ničivá povodeň. Ale Hal i ostatní Skandijci dobře znali své vlastní schopnosti a bojové dovednosti. Dokud byl Hadí průsmyk v bezpečí a pevnost Ragnak udržována a obsazena silnou posádkou, byli Temudžajové problém, který se dal řešit. Odpovědí na jejich hrozbu byla neustálá bdělost. Nebezpečí by hrozilo jen tehdy, kdyby Skandijci polevili ve své pozornosti, nebo kdyby Temudžajové náhodou našli jinou a nechráněnou cestu z hor dolů na pobřežní pláň.

Zatím nenastala ani jedna z těchto možností. Čas od času Temudžajové vyzkoušeli obranu pevnosti Ragnak. Pokaždé, když to udělali, zjistili, že posádka je připravená a více než schopná odrazit je.

Thorn bojoval s Temudžaji před lety, když se dostali až k pobřeží.

„Chtějí přístup k moři,“ odpověděl na Stigovu otázku. „Vždycky ho chtěli. A chtějí naše lodě. Mají v plánu ovládnout naši část světa.“

„Okouzlující lidé,“ okomentoval to Hal.

Thorn pokrčil rameny. „Válka a dobývání, v tom jsou dobří,“ řekl. „Pro ně žijí. Jejich vůdci vědí, že pokud nebudou dobývat nová území, začnou Temudžajové bojovat mezi sebou a kmenové společenství se nakonec rozpadne. Jsou jako žralok, musejí se pohybovat, aby zůstali naživu. Musejí být v pohybu, musejí bojovat a dobývat.“

„Opravdu si myslí, že je sem pustíme a necháme jim naše lodě?“ zeptal se Hal.

Thorn zavrtěl hlavou. „Řekl bych, že si myslí, že když nás porazí a ovládnou, budeme dělat to, co nám řeknou.“ Odmlčel se a usmál se. „Samozřejmě by nás nejprve museli porazit a ovládnout.“

„A ještě předtím by se museli dostat přes hranici tady nahore. Což je dost tvrdý oříšek,“ dodal Stig.

„Oříšek, který bude díky nám mnohem tvrdší,“ souhlasil Hal.

Všichni tři na pár vteřin zmlkli a přemýšleli o nadcházejícím úkolu a o jeho významu pro dobro Skandie i ostatních okolních národů.

Thorn varovně pozvedl hák proti Jakeovi, který se opět začal sunout směrem k němu.

„Jen to zkus, ty chlupatý sude,“ řekl. „Koninu už jsem jedl. Příště bych ti mohl to kousnutí oplatit.“

KAPITOLA DRUHÁ

Jesper si na hromadě nařezaných prken přesedl do pohodlnější polohy. Jízda na vozíku nebyla špatný způsob cestování. Rytmičtý pohyb koní a skutečnost, že vozík měl jen dvě kola na jedné ose, způsobovaly rytmické pohupování vpřed a vzad – bylo to docela podobné jako na palubě lodi.

Jenže na vozíku nebylo pořád potřeba upravovat plachty a zvedat nebo spouštět ráhna, když loď křižovala proti větru.

„Udělej ještě Thorna,“ řekl teď Stefanovi, který se pohodlně opíral o dřevěnou bočnici vozíku.

Stefan byl výborný napodobovatel. V minulosti už Volavky tento jeho talent několikrát využily k zmatení či oklamání nepřítelů. Jakmile Stefan uslyšel nějaký hlas nebo zvuk, dokázal ho kdykoli napodobit. Poslední půlhodinu bavil své společníky napodobováním Eraka, Thorna nebo Hala. Jesper už ho sice slyšel mnohokrát, pořád ho ale udivovala přesnost kamarádova napodobování. Když

měl zavřené oči, sotva dokázal poznat, co je napodobení a co pravý hlas.

„Pokud někdo jiný řekne ‚Dostaneme je!‘, praštím ho po hlavě kyjem,“ zavrčel Stefan v téměř dokonalé nápodobě hlasu jejich bojového mistra.

Jesper se zasmál a zatleskal. „To je skvělé!“ řekl. „Úplně jako on!“

Edvin, který jel na vozíku s nimi, se také smál. „To byl přesně on,“ řekl.

Stefan se smutně zazubil. „Orlog ví, že jsem toho starého mluvku slyšel až moc často.“

Jesper ho gesty pobízel, aby to ještě zopakoval. „Udělej to znovu! Jako když nás komanduje a je panovačný, víš, jak to dělá.“ Opřel se, zavřel oči a přitom se usmíval. Pomyslel si, že to není špatný způsob, jak si krátit čas.

„Brzy budeme zastavovat,“ uslyšel Thornův hlas v uších. „Měl bys zvednout ten svůj líný zadek a nasbírat dřevo na oheň.“

Jesper, pořád se zavřenýma očima, se hlasitě zasmál. „Dokonalé!“ řekl. „Přesně jako on. Přesně ten starý mluvka! Nikdy mi nedá ani chvilku pokoj.“

Vzápětí ucítil dopad tvrdé, mozolnaté ruky, která mu uštědřila pohlavek. Trhl sebou vpřed, otevřel oči a zjistil, že zblízka zírá do Thornovy zarostlé, zamračené tváře. Naproti němu Edvin se Stefanem varovně vrtěti hlavou. Pozdě.

Thorn slyšel smích z vozíku a tak se oddělil od Hala a Stiga a zařadil se na konec jejich malého konvoje, aby zjistil, co se děje. Stefan, který seděl proti směru jízdy, ho neviděl až do poslední chvíle, kdy se Thorn ocitl skoro u nich. Jesper, samozřejmě, měl oči zavřené, aby si napodobování užil ještě lépe.

„Á, zdravím, Thorne,“ řekl a snažil se o tón veselé nevinnosti. „Právě jsme o vás mluvili.“

„To jsem slyšel,“ zamračil se Thorn na Stefana. „Já ale vůbec nemám takovýhle hlas.“

„Ne, samozřejmě že ne,“ odpověděl Stefan poslušně.

Jesper si bohužel vybral tutéž chvíli, aby vyhrkl: „Ale ano! Mluvíte přesně takhle!“ Pak ztuhl, když do něj Thorn zabodl pohled. Nastalo dlouhé a nepříjemné ticho.

Thorn se otočil k třetímu cestujícímu na vozíku, aby to rozsoudil. „Co říkáš ty, Edvine? Napodobil Stefan *toho starého mluvku* správně?“

„ehmm...ééé...“, váhal Edvin a netušil, co je správná odpověď. Rychle se díval z jednoho svého společníka na druhého, ale od těch pomoc nepřicházela.

„um...Ne, ani ne, Thorne. Ne...“ řekl nejistě. „Neznělo to jako vy,“ dodal přesvědčivěji a vyhnul se obviňujícím pohledům od Stefana a Jespera.

„Ale souhlasíš s tím, že jsem starý mluvka?“ nenechal ho na pokoji Thorn.

Edvin nadskočil, jako by ho něco kouslo. „Ne! To jistě ne! To jsem nikdy neřekl!“

„Ani ses proti tomu neohradil,“ pokračoval Thorn a na to Edvin neměl odpověď. Thorn na všechny tři chvíli zíral a pak pomalu zavrtěl hlavou.

„Až dorazíme na hranici, vy tři budete dělat při stavbě plošin všechnu špinavou práci,“ oznámil jim. Pak odešel a nechal je, aby šeptem obviňovali jeden druhého.

„Proč jste mě nevarovali, že je tady?“ zeptal se Jesper hořce.

„Všiml jsem si ho až v poslední chvíli,“ bránil se Stefan a vztekle pohlédl na Edvina. „Tys ho musel vidět, jsi otočený směrem dopředu.“

Ale Edvin zvedl klubko černé vlny, pletací jehlice a napl dokončenou čepici Volavek.

„Nedíval jsem se,“ zaprotestoval. „Pracoval jsem na té čepici.“

„Ty a to tvoje zatracené pletení!“ zasyčel Stefan. „Co kdybys po cestě dělal něco užitečnějšího?“

„Ta čepice je *pro tebe*,“ řekl Edvin chladně. Pohrdavé poznámky o jeho pletení ho rozčilovaly. „Pamatuješ? Kluf ti rozkousala starou čepici a požádal jsi mě o novou.“

„Aha...“, řekl Stefan, dost vyvedený z míry. Nemohl si stěžovat na Edvinovo pletení, když mu tím Edvin dělal laskavost. Edvin za čepice, které pro své kamarády pletl, nikdy nic nežádal. „No, v tom případě je to jedno.“

Thorn, který odkráčel zkontrolovat posádku druhého vozíku, se pro sebe usmál, když slyšel jejich šeptanou hádku. Viděl, že ho Lydia pozoruje s hlavou nakloněnou ke straně v nevyslovené otázce.

„Musím je udržovat ve střehu,“ řekl vesele.

Usmála se. „Stefan vás zase napodobuje?“

Thorn přikývl. „Ale vůbec to nezní jako já.“ Čekal, že s ním bude souhlasit, ale ona se jen usmívala a mlčela. „Prostě nezní!“ trval na svém zarputile.

Lydia přikývla a úsměv nahradil pohled tak nevinný, že Thorn okamžitě věděl, že není upřímný. „Samozřejmě že ne,“ souhlasila.

Rozhodl se, že se tomuto tématu už nebude věnovat, a přešel pohledem vozík, na němž se rozvalovali Ingvar, Ulf a Wulf. Kluf ležela na boku a huňatou hlavu měla položenou na Lydiině koleni. Fena na pozdrav Thornovi jednou plácla ocasem o dřevěné dno vozíku. Bylo na něm víc místa, protože vezl jen rozložené součástky dvou drtičů.

„Tady je všechno v pořádku?“ zeptal se, protože se rozhodl změnit téma hovoru.

Lydia přikývla a ostatní souhlasně zamručeli. „Toho pohodlí je až moc,“ podotkla. Měla odříkavou povahu a necítila se dobře v situacích, které byly příliš uvolněné. „Ráda bych vystoupila a protáhla si nohy.“

„No tak si posluž,“ pokynul jí Thorn.

Ale ona pohladila Kluf po hlavě. „Nechci budit Kluf. Vypadá tak spokojeně.“

Kluf ucítila dotek na hlavě, a tak se prohnula v zádech, blaženě si protáhla všechny čtyři nohy a slastně přitom zamručela.

„Chápu, že se ti nechce rušit ji,“ přikývl Thorn a podíval se nahoru na slunce, které se teď objevilo nad úzkou šterbinou průsmyku. „Stejně budeme asi tak za půl hodiny zastavovat na oběd,“ řekl. „Můžeš ji do té doby nechat být.“

Otočil se a odkráčel zpět do čela konvoje. Když procházel kolem prvního vozíku, nasadil výraz temného zachmuření a varovně se podíval na jeho posádku.

Ne že by dělali něco nepatřičného, ale jak řekl Lydii, vyplatilo se udržovat je ve střehu.

Jesper se Stefanem ho sledovali a mlčeli, dokud neusoudili, že je mimo doslech.

„Vždycky mám pocit, že ví, co si myslím,“ řekl Jesper tiše.

„Taky že vím,“ zavolal Thorn přes rameno. Pak natáhl krok, aby předešel Stiga s Halem, kteří jeli na koních vpředu.

Uběhlo několik minut, potom Jesper, který nevydržel chvíli v klidu, strčil do Stefana loktem.

„Udělej to ještě,“ řekl.

Ale Stefan zavrtěl hlavou. „Zešílel jsi? Uslyší mě. Má uši jako jestřáb.“

„Copak jestřáb má uši?“ ozval se Edvin mírně zaujatě.

Stefan našťavaně našpulil rty. „No, tak má Thorn uši vzadu na hlavě!“ opravil se, a když se na něj oba zmateně podívali, uvědomil si, jak směšně jeho prohlášení znělo. „Vždyť víte, jak to myslím!“

Jesper se rozhodl změnit téma. „Nemusíš zase napodobovat jeho. Nebo nějakého jiného člověka. Zkus zvíře.“

Stefan zvažoval jeho požadavek. „Jaké třeba?“

„Pamatuješ, když jsme soutěžili o Andomal? Napodobil jsi medvěda.“

Stefan se při té vzpomínce usmál. „To je pravda. A Ingvar pobíhal kolem a lomcoval křovím, takže si všichni mysleli, že je to opravdu medvěd.“

„Udělej to!“ naléhal Jesper.

Stefan chvilku přemýšlel, pak zaklonil hlavu a přiložil ruce k ústům. Po pár vteřinách velmi realisticky napodobil varovné vrčení podrážděného medvěda.

Důsledek byl udivující. Malý tažný koník, který se napůl ve spánku šinul vpřed, najednou uslyšel přímo za sebou vrčet medvěda. Trhl hlavou, vzepjal se na zadní, přetrhal otěže, převrátil vozík a vyklopil lidi i řezivo do sněhu. Jesper, Stefan a Edvin si kryli hlavy rukama, zatímco trámy a prkna přetrhaly popruhy a létaly kolem nich na všechny strany.

„Ty pitomče!“ řekl Edvin, shodil hromadu prken, která na něm přistála, a zvedl se na nohy. Stefan, zmatený a s kažícím výrazem, se také zvedl a třel si bouli na čele, kterou mu způsobil jeden z těžších trámů.

O pár vteřin Edvinova slova zopakoval Thorn, který se vrátil podívat, co se děje, když zaslechl vyděšeně řehtající-

cího koně a rachot převráceného vozíku. „Jsi vážně pito-
mec!“ zhodnotil převrácený vozík a rozházené dřevo.

„Vy tři to seberete a znovu naložíte na vozík,“ řekl. „My
se mezitím naobědváme.“

„Ale já s tím nemám nic společného!“ protestoval Ed-
vin. Ucukl, když na něj Thorn obrátil bojovný pohled.

„Tak tedy uvaříš oběd,“ nařídil mu Thorn.

KAPITOLA TŘETÍ

Tu noc se utábořili v průsmyku a k hraniční pevnosti došli dopoledne následujícího dne.

Stěny průsmyku se stále zužovaly, jak se blížili k pevnosti, až byly sotva dvacet kroků od sebe. Pevnost byla postavena v nejužším místě. Skalní stěny z obou stran byly v podstatě kolmé – člověk by po nich vylezl jen těžko, kůň vůbec.

Pevnost Ragnak byla prostá stavba. Dvě dřevěné palisády dvanáct stop vysoké přetínaly průsmyk dvacet pět kroků od sebe. Skládaly se z masivních klád zaražených do země, které tvořily dvě obvodové zdi pevnosti. V každé byla silně kovaná dřevěná brána. Druhé dvě zdi tvořily samotné skalní stěny.

Po vnitřních stranách dřevěných palisád vedly ochozy. Z této vyvýšené pozice mohla posádka odrážet útočníky, kteří by se pokoušeli zdolat palisády nebo prolomit bránu beranidlem. Na severovýchodní straně byl pár kroků od palisády vyhloubený příkop, který měl od těchto činností ještě více odrazovat. Aby nepřítel mohl použít beranidlo,

musel by nejprve zasypat příkop, ale přitom by se vystavil lukostřelcům na dřevěných ochozech.

Jihozápadní brána vedoucí na skandijské území vypadala podobně. Nebyla však postavena přímo naproti severovýchodní bráně, jak by se dalo logicky očekávat.

Pokud by první brána byla prolomena, útočníci by se ocitli tváří v tvář holé palisádě. Druhá brána byla zasazena na východní straně a postavená tak, aby splývala se zbytkem stavby. Tento asymetrický prvek byl podružný, ale na chvíli by útočníky zmátl. A než by našli cestu ven, byli by lapeni ve smrtící zóně uvnitř pevnosti, bez možnosti krytí před oštěpy, šípy a kameny, které by na ně pršely z ochozů.

Pod ochozem a přimknuté k západní skalní stěně stály jednopatrové budovy, které sloužily k nocování, stravování a odpočinku posádky, jež měla v pevnosti službu. Budovy byly dobře zabezpečené proti zimě a vytápěné otevřenými krby. Erak vydal prohlášení, že když už tady, vysoko v horách ve sněhu a větru musí někdo sloužit, měl by mít co největší pohodlí.

U protější skalní stěny stály další budovy. Ty sloužily jako stáje a skladiště a dílny pro kováře a zbrojíře.

Toto vnitřní uspořádání nebylo blížícím se Volavkám hned zřejmé – ačkoli Hal o nich věděl, protože mu Erak poskytl stručné informace –, ale jeden nápadný prvek vidět byl.

Byla to svažující se střecha pokrytá dřevěnými šindeli, vysunutá nad severovýchodní stěnu a táhnoucí se vzad, aby chránila vnitřní ochozy i plochu uvnitř pevnosti. Byla přidána k původní stavbě po posledním velkém útoku Temudžajů na skandijské území. V té době byly stěny a ochozy nekryté a nacházela se nad nimi jen plátěná stříška, která chránila před nejhorším počasím. Nedosta-

tek tohoto uspořádání se odhalil ve chvíli, kdy temudžajští lukostřelci sesedli z koní, vyškrábali se po skalní stěně nad údolí a pak zasypávali odhalenou posádku deštěm šípů. Skandijci tak přišli o řadu mužů a ti, kdo zbyli, nestačili na to, aby zadrželi odhodlaný temudžajský útok na pevnost. Jezdci z východu se probili dovnitř, povraždili zbytek posádky a po stovkách se přehnali přes hranici. Zkosená střecha byla postavena tak, aby podobnému útoku zabránila.

Brána se otevřela, když se nepočetný průvod přiblížil. Hal viděl vysoko nad sebou tváře, které si je zvědavě prohlížely přes dřevěnou palisádu. Napadlo ho, že kromě zimy a ponurého počasí je odlehlost tohoto místa jednou z největších nepříjemností. Nuda může být velký problém, zejména proto, že dokáže otupit pozornost posádky. Život tady byl zřejmě monotónním sledem jednoho dne za druhým, kdy jediným rozdílem byla změna počasí. Jenže když to muži střežící hranici nejméně čekali, Temudžajové podnikli překvapivý výpad, aby vyzkoušeli jejich bdělost, a nudu najednou vystřídal příval obav a znepokojení.

Zatímco si Hal prohlížel pevnost, jeho kůň Jake využil příležitost a zastavil se, sklonil hlavu a začal hrabat kopytem ve sněhu v naději, že najde alespoň něco zeleného, co by mohl sežvýkat. Barney Jakea ihned napodobil. Hal pobídl Jakea patami a znovu ho přiměl k pohybu. Provedl svou malou skupinu otevřenou branou, a když zastavili v prázdném prostoru ve středu pevnosti, cítil na sobě pohledy posádky. Rozhlédl se a uviděl vysokého šedovlasého muže, který slézal po žebříku z jižního ochozu. Hal v něm poznal skirla a vůdce bratrstva Lekse Dlouhána. Zvedl ruku na pozdrav.

„Leksi!“ zavolal. „Rád tě vidím.“

Leks k němu spěchal, aby mu podal ruku. „I já tebe,“ odpověděl, pak se podíval na oba vozíky a lidi, kteří se na nich pohodlně rozvalovali. „Vidím, že s sebou máš své bratrstvo. Přišli jste nás vystřídat?“

Otázka byla položena se zmateným výrazem. Bratrstva běžně mívala třicet členů. Leks věděl, že Volavky mají kvůli menší velikosti své lodi pouze deset členů, což nestačilo na osazení hraniční pevnosti.

Hal zavrtěl hlavou. „Ne. Musíte si na vystřídání ještě počkat. Přijde za... osm dní, že?“

Leks přikývl. „Správně. Má nás vystřídat Villi Bělovous a bratrstvo *Vlčí tlapy*. Co tu tedy děláte?“

Hal sesedl. Stig vedle něj udělal totéž. Mladý skirl se protáhl a protřepal si nohy, aby se zbavil ztuhlosti po několika hodinách jízdy.

„Erak chtěl, abychom tady prověřili obranné prvky.“ Ukázal na dva vozíky, které teď stály na nádvoří pevnosti. „Přivezli jsme vám taky nové zbraně.“

Leks se usmál. „To jen přivítáme.“ Kývl na pozdrav Halovým společníkům. „Stigu, Thorne, vítejte v pevnosti Ragnak,“ řekl a použil oficiální jméno pevnosti. Byla pojmenována po Erakově přímém předchůdci, který vedl Skandijce proti Temudžajům během jejich poslední invaze a přišel o život při berserkském útoku, kdy zachraňoval život araluenské princezně, jež pomáhala s obranou Hallasholmu. Paradoxní bylo, že Ragnak původně chtěl dívku hned po bitvě popravit.

„Máte to tu opravdu pěkné,“ zazubil se Thorn a prohlížel si chladné skalní stěny, kde se v prohlubních a puklinách stále držel sníh.

Leks sledoval jeho pohled. „Nejhezčí na tom je, že brzy odejdeme,“ podotkl. Pak pokrčil rameny. „Vlastně to není tak zlé. Postele jsou měkké, světnice teplé a jídlo velmi chutné.“

„To je dobré vědět,“ řekl Stig vesele. Vysoký první důstojník se dokázal vypořádat se spoustou nepohodlí, pokud byl dobře najedený.

Leks na něj nejistě hleděl. „Jestli se tu pár dní zdržíš i ty, pak jsem rád, že budeme brzy odcházet,“ řekl. „Nejsem si jistý, jestli by nám vydržely zásoby.“

„Nějaké jsme přivezli,“ vložil se do hovoru Hal. „Erak zná Stigovu pověstnou chuť k jídlu.“

Stig se usmál. Tyhle narážky na jeho velký apetit ho vůbec neurážely. „Když už o tom mluvíme, kdy bude oběd?“

Leks zvedl obočí. „Oběd? Je sotva jedenáct hodin!“

Stig zavrtěl hlavou. „Někde na světě už je dávno doba oběda,“ sdělil veliteli posádky.

Leks povolil. „No dobře. Dejte si koně a vozíky tamhle do stodoly a vyložte si věci. Přidělím vám světnice a pak –“

„Oběd,“ řekl Stig, než mohl druhý muž dokončit větu.

Leks si povzdychl. „Jak říkáš. Oběd,“ souhlasil.

Jídlo bylo tak skvělé, jak Leks říkal. Kromě ostatního pohodlí v pevnosti Erak zařídil, aby tu vždy byli dobří kuchaři a kvalitní suroviny, ze kterých by mohli vařit. Zvláště to ocenil Edwin, který odstrčil židli od stolu a položil si ruce na své teď mírně vystouplé břicho.

„Vždycky mi chutná líp, když uvaří někdo jiný,“ prohlásil spokojeně. Edwin byl sám vynikající kuchař a měl

za úkol vařit posádce *Volavky*, když plula po moři nebo cestovala po souši – jako právě teď. Pokud za něj uvařil někdo jiný, byla to pro něj vítaná změna.

Stig se na něj zazubil. „Mně vždycky uvaří někdo jiný,“ řekl. Právě do sebe házel třetí porci chutného dušeného skopového s bramborem, které jim kuchař připravil, a trhal si kus křupavého chleba, aby z talíře vytřel omáčku.

„A je to práce na plný úvazek,“ odpověděl Edvin a už se těšil na dny strávené v pevnosti Ragnak, kdy nebude muset připravovat jídlo nenasytnému prvnímu důstojníkovi.

Hal se rozhlédl kolem stolu, aby se přesvědčil, že jeho posádka dojedla. Kdyby jim dovolil jen tak sedět a odpočívat, polovina by jich usnula a druhá polovina by se ponořila do polobdělé apatie.

„Jespere, Stefane, začněte třídit dřevo na obě plošiny,“ nařídil rázně.

Chvíli se zdálo, že Jesper bude něco namítat. Ale pak si všiml pevného pohledu ve skirlových očích a výhrůžného výrazu Thorna připraveného na hádku. Povzdechl si a odstrčil lavici od stolu. „Tak pojď, Stefane,“ řekl mučednickým tónem. „Zdá se, že my se budeme dřít, zatímco ostatní budou odpočívat.“

Oba si oblékli své kabáty z ovčí kůže, rukavice a čepice – Edvin už tu Stefanovu dokončil – a otevřeli dveře na nádvoří. Do místnosti vnikl vítr a rozfoukal oheň. Pak za sebou zavřeli a ploužili se směrem ke skladišti, kde byla mimo dosah živlů složená hromada dřeva.

Ve společné jídelně Hal zachytil Leksův pohled. „Měli bychom se podívat, kam bychom mohli umístit obě plošiny,“ řekl a vysoký muž kývl na souhlas. Hal mu při jídle vysvětlil svůj plán postavit střelecké plošiny pro dva drtiče.